

heid van hare buurmeisjes uit de wafelkramen niet na, evenmin als zij het schitterend hoofdjzer en den in fijne plooiën neerhangenden kap benijdde. In lichter of donkerder paarsch, met een hard gekleurd dasje om den hals en een witten schorteldoek van nauwe maar diepe zakken om geld in te bergen voorzien, achtte zij zich genoegzaam opgesierd. Toch hield zij van een praatje en als een jonkman haar op vleienden toon zoete woordjes toefluisterde, dan kon zij niet ontveinzen, dat afstootende preutschheid ook niet in hare natuur lag.

Dat ondervond thans een mijnheer, een Leidsch student, die met de kermis eenige dagen bij zijne familie in den Haag doorbracht. Het was reeds voor den derden maal, dat hij zoo eens in het namiddaguur aankwam, langs de tent van Wohlschläger achter de kramen aanslenterend en hoewel niet onstuimig hartstochtelijk, toch met bijzondere vriendelijkheid was Dina hem een paar schreden te gemoet gegaan. Hij was een fraai exemplaar van het Friesche ras. Daar hij nog jong was, had hij nog de fijne, bijna doorzichtige huid van zijne blonde moeder, maar de donkere, bijna zwarte oogen en haren van zijn vader; voorts hoog van gestalte en breed in de schouders naar evenredigheid. In zijne kleeding volgde hij begrijpelijk de mode van die dagen. Hij droeg een blauw fluweelen pet met eene zijwaarts neerslingerende groote gouden kwast; een stropdas met staande puntboorden, een op de borst wijd uitgesneden vest van in roode en bruine ruiten verdeeld satijn; een zwart jasje met een bolronden kraag, waarvan de uiteinden even boven de knopenrij juist waar ook het vest gesloten was, zich als breede, bolle koorden vereenigden en midden op zijne borst, op de breedste plooi van zijn overhemd praalde een gouden speld met een blinkend steentje als knop. In zijne linkerhand droeg hij een zwaren stok van zoogenaamd letterhout waarop een doosje van zwaar verguldsel voor reukpastilles of bonbons was bevestigd. Hij hield daarbij thans ook zijne fijne cabaretleeren handschoenen, daar hij bij de ontmoeting uitlokkend aan Dina de rechterhand gereikt had en de hare, welke hem even blijmoedig was toegestoken, niet losliet.

Hij was een landjonker, een echt rijkelui'skind uit het Noorden, die eigenlijk niet recht begreep op welk een gevaarlijk pad hij zich waagde. Zijn ouders woonden op het land, op Porkema State; daar hadden ook zijne grootouders gewoond; de Porkemaas hadden daar immers altijd gewoond? Althans van een begin dier huisvesting wist niemand; er was daar wel gebouwd, ook verfraaid, veel zelfs, maar van een begin, van een tijd, dat de Porkemaas daar kwamen, wist niemand te vertellen. 't Was ook niet noodig, de familie had er onbetwiste bezittingen van oudsher en de jonker was na eerst door den schoolmeester en den domenee, die het naast bij woonden, te zijn onderwezen en daarna door een goeverneur nog wat gedrild en gedresseerd, naar Leiden gekomen; sedert eenige geslachten promoveerden de meeste Porkemaas daar in de Rechten, altijd op stellingen, om vervolgens voor goed, op enkele reisjes en uitstapjes na tot hunne huisgoden terug te keeren. Dat lag ook in het plan van dezen jonker; hij had twee zusters, die natuurlijk